

ROALD DAHL

Rime revoltătoare

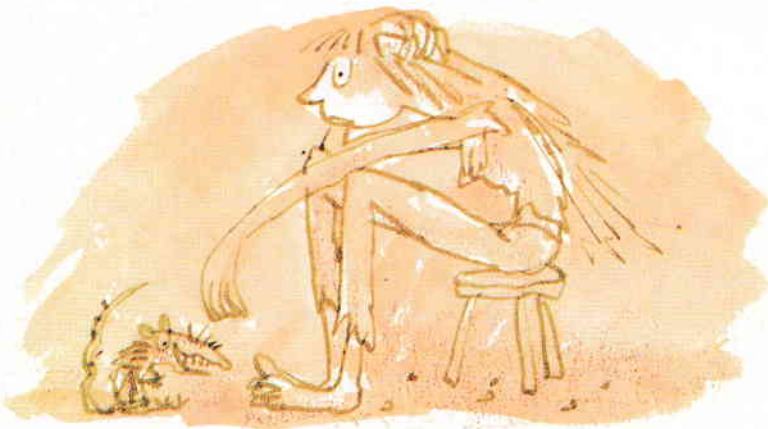
Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din engleză de Florin Bican

ARTHUR

Tu crezi că știi, probabil, povestea ce urmează...
Nu știi nimic! Povestea în sine e de groază.
Aia pe care-o știi, cea neadevărată,
Chiar de și ea începe tot cu *A fost odată*,
I-o versiune falsă, cuminte, mai târzie,
Să aibă și copiii prostuți o bucurie.
Nu zic, în prima parte este exact la fel –
Acolo unde pleacă, pe seară, spre castel
Surorile Urâte, puse la patru ace,
La bal, unde n-au voie fetele sărace,

Precum Cenușăreasa, ce n-avea țoale. Deci
 I-au spus să stea acasă și-au încuiat-o-n beci
 Cu șobolanii, care, nemaiavând mâncare,
 S-au repezit s-o roadă, pornind de la picioare.
 Striga săraca: — Ajutor! Salvați-mă de-aici că mor!
 Și auzind-o zâna ei, a apărut deodată-n zbor,
 Pe-un fulger de lumină, și-a zis: — Da' ce-i cu tine
 De urla ca din gură de șarpe? Nu ți-e bine?
 — Să-mi fie bine?! zbiară fata din beci la ea.
 Nu vezi că-s amărâtă? Că soarta mea e grea?
 Și-a-nceput să bată cu pumnii în perete:
 — Du-mă de-aici, la bal, cu celelalte fete.
 E disco la palat, și eu nu văd nimic.
 Se sparg toți în figuri, eu stau și mă oftic.
 Vreau o rochiță cu sclipici și vreau o limuzină
 Și vreau cercei și-o broșă vreau, de diamante plină.
 Mai vreau și pantofiori de-argint – două bucăți să fie! –
 Și dres de nailon, elegant, să port la sindrofie.
 Cu așa țoale, garantat că, cât ai zice *pește*,
 Când m-o vedea, frumosul prinț de min' se-ndrăgostește.
 — Așteaptă, zise zâna, într-o secundă-s gata!
 Și, agitând bagheta, făcu minuni cu fata.
 Și, ce mai tura-vura, a fost teleportată
 La balul de la curte, unde-a ajuns îndată.

Surorile Urâte să moară de gălbează
Văzând-o-mbrățișată cu Prințul cum dansează.
Își rezema de pieptu-i a ei tâmplă fierbinte
Și se lipea de dânsul cu pieptul înainte.
Iar Prințul, de-ncântare, tăcea ca un zezec.
Dansa cu ea în brațe și înghițea în sec.
Dar orologiul sună, brusc, noaptea jumătate.
— M-am dus! îi zice fata. Adio, Maiestate!
— Ba nu! răspunde Prințul. Rămâi cu mine-aici!
Și-o apucă de poala rochiței cu sclipici.
— Dă-mi drumul, Maiestate, să plec! Te rog frumos!
Și – harști! – s-a rupt rochița de sus și până jos.
Doar în furou, sărmana, s-a năpustit afară
Și i-a rămas pantoful, abandonat, pe scară.
Prințul s-a repezit, ca șoimul, în zboru-i drept,
Și l-a cules de jos, l-a strâns cu drag la piept.

— Cu cea căreia-i intră pantoful pe picior,
Vă jur, a zis, că mâine, în zori, am să mă-nsor.
Voi scotoci, să dau de ea, orașu-n lung și-n lat,
Casă cu casă, ca să-i dau pantoful la probat.
Apoi a pus pantoful jos, pe un butoi de bere
Ce se afla, întâmplător, chiar în apropiere –
Un gest riscant, căci una din Hâdele Surori
(Cea care-avea pe față pustule-n loc de pori)
A șterpelit pantoful cât ai clipi cu pleoapa,
L-a aruncat în budă și-a tras după el apa.
Apoi a pus, senină, în locu-i, pe butoi,
Pantoful stâng, scos iute din propriul ei țurloi.
Aha! Vedeți acum că ițele se-ncurcă?
Cenușăresei asta o să-i cam dea de furcă.
A doua zi pornește Prințul lovit de soartă
Să umble prin oraș, bătând din poartă-n poartă.
Cu toții se-ntrebau: — Al cui să fie oare
Pantoful rătăcit pe scări de posesoare?
Era pantoful foarte lung (de lat, era la fel –
Piciorul unui om normal s-ar fi pierdut în el)
Și mai ieșea din el un iz, așa, ca o duhoare
(Semn că stăpâna-i nu se prea spălase pe picioare).
Din tot orașul, fete cu miile apar
Pantoful să-l probeze. Dar totul e-n zadar.